

Проповед 278

Вярност

Прочит: Лука 12, 32 - 40

Скъпи братя и сестри,

В последно време си задавам въпроса: Какво означава вярност? Какво означава да си верен и доколко човек може да бъде верен в този свят. За много от хората, които живеят в нашия свят, да си верен е нещо неразбираемо. Погледнете около нас и ще видите. Почти никой не държи на думата си, почти никой не изпълнява обещанията си, почти никой не се задържа за дълго време във връзка с определен партньор. Ясно е, че ние не знаем какво е вярност и не можем да разберем, когато четем от Библията или чуваме, че някой е чакал своята съпруга или съпруг пет, десет или повече години. Когато искаме да получим нещо, то ние желаем да го получим веднага и, ако не може да го получим веднага, ще потърсим начин да си го набавим по друг път... Така сме свикнали; но да очакваме нещо дълго време, да сме верни на някого, е нещо, което е чуждо за нас. Днешният текст е свързан с повторното идване на Исус Христос тук, на тази земя. Точно поради тази причина е свързан с верността, търпението и насочеността на нашия живот – към небето или към земните неща. *Една стара история разказва за един град, който не бил населен с хора като всички останали градове по света. Той бил населен с кладенци. Те били живи, но все пак били кладенци. Кладенците се различавали един от друг не само по мястото, на което били изкопани, но и по устието си – отвора, който ги свързвал с външния свят. Един ден в града се появила нова мода, която сигурно била дошла от някой град на човеците. Според тази идея, всяко живо същество трябвало да се грижи много повече за вътрешността, а не за външността си. Не повърхността била важна, а съдържанието. Така кладенците започнали да се пълнят с предмети – някои с бижута, скъпоценности, злато и различни такива неща. Други, по-практични, се пълнели с електроуреди и механични апарати. Имало и такива, които заложили на изкуството и започнали да се пълнят с картини и книги. Не всички кладенци били еднакви – повечето се напълнили дотолкова, че не можели да побират повече каквото и да било. Някои от тях решили, че трябва да направят нещо, за да продължат да побират предмети. На един от тях му хрумнало, че вместо да сгъсти съдържанието си, може да се разшири. Последвали го и други и започнали да хабят енергията си да се разширяват и да побират повече вещи във вътрешността си. Един малък отдалечен кладенец наблюдавал всичко това и си казал, че ако всички кладенци продължават да се разширяват така, то ще дойде ден, когато всички кладенци ще се слоят в едно и ще загубят самоличността си. Може би по тази причина, този кладенец решил да стане не по-широк, а по-дълбок. Скоро осъзнал, че всичко, което имал в себе си, правело тази задача невъзможна. Ако искал да стане по-дълбок, трябвало да се освободи от всички предмети. Изпразнен от собствеността си, кладенецът започнал да става все по-дълбок, докато останалите присвоявали нещата, от които той се бил освободил. Един ден нещо изненадало кладенеца, който растял на дълбочина – вътре, много дълбоко в себе си, намерил вода. Досега никой кладенец не бил намирал вода. Кладенецът преодолял изненадата си и започнал да си играе с водата, докато накрая*

не извадил вода на повърхността си. Досега дъждът бил единственият, който носел влага на земята, но и той бил доста оскъден. Заради влагата, почвата около кладенеца започнала да се пробужда. Животът избликнал около кладенеца и всички започнали да го наричат Оазиса. Всички започнали да говорят за голямото чудо, което се било случило. Не е чудо, казал кладенецът, просто трябва да търсите в дълбочина. Мнозина искали да последват примера му, но се отказвали от тази идея, когато разбирали, че трябва да се откажат от нещата, които притежават. Един ден в друг край на града още един кладенец открил вода и също се превърнал в оазис. Един ден двата кладенеца открили, че водата, която избликнала във всеки един от тях, е една и съща – под тях имало цяла една подземна река. Така те открили нов начин на общуване. Запитали ги: Не ви ли е страх, че водата ще свърши? Не - отговорили кладенците, - колкото повече вадим на повърхността, толкова повече имаме. Тази история описва нашето ежедневие - ние трупаме все повече притежания и до такава степен се задръстваме с тях, че не можем да открием водата на живота. Ако обаче сме открили водата на живота, действието на Исус Христос Спасителя в живота ни, тогава всичко следва да изглежда по различен начин. За нас - хората, намерили Господа, животът би трябвало да изглежда по различен начин.

1. Бог ни дава царството. Първото, с което започва този текст, е: **“Не бой се, малко стадо, защото вашият Отец благоволи да ви даде царството.”** Бог е благоволил в нас. Ние не сме спечелили царството, не сме заслужили да бъдем там. Ние можем да бъдем част от Божието царство само благодарение на това, че Бог е благоволил в нас. Не заради нашите заслуги, не заради нашата добрина и безгрешие, а заради Божията милост. Бог в своята голяма милост прати до нас Своя Син Исус Христос, Който дойде безгрешен на тази земя и пострада заради нашите грехове. Заради тази милост, заради тази благодат, ние можем да получим Божието царство. То е приготвено за нас; единственото, което се иска от нас, е да го приемем. Осъзнавайки голямата милост на Бога, ние трябва да определим приоритетите си: **“Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не се износват, неизчерпаемо съкровище на небесата, където крадец не се приближава, нито молец го изяжда. Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.”** Бог ясно ни казва, че нашите инвестиции трябва да бъдат в бъдещия, а не в настоящия свят. Не е никак случайно, че Исус рисува една контрастна картина, картина на преходността на този свят и непреходността на бъдещия. Човек трябва да избере. Избрали ли сте къде трябва да инвестирате усилията си, избрали ли сте къде трябва да трупате съкровищата си? Важно е да знаем, че дори и да сме спечелили всички богатства на света, дори и да постигнем всичко, за което сме си мечтали, ако не влезем в Небесното царство, всичко е било напразно. Коренът на тази опасност се крие в думите на Исус Христос: **“Защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви”**. Там, където полагаме усилия, сме вложили и сърцето си. Къде сте вложили сърцето си, къде се намира то? Ние сами можем да потвърдим от живота си колко често сърцето ни е захванато в нашите земни мечти и стремления, в ежедневните ни мечти. Така, записани по ежедневното, забравяме за небесното. В книгата си “Играчът на рулетка” руският писател Фьодор Достоевски описва един човек, който е така пристрастен към играта на рулетка, че не може да се откаже от нея. Иска да спечели само веднъж, за да се откаже окончателно от тази си страст. Очаквайки тази единствена победа, той затъва все по-дълбоко в провала си. Такива сме и ние – искайки да изпълним само тази или онази задача, така се записваме по ежедневните неща, че забравяме да инвестираме усилията си, да събираме съкровищата си на небесата. На първо място – подредете приоритетите си и дайте сърцето си на Бога.

2. Да сме готови! Освен, че ни съветва да подредим приоритетите си, Исус ни предупреждава да сме подготвени: **“Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени;”** Какво означават тези думи? Да си с препасан кръст означава да си готов за път. В нашето време, в което ние разполагаме с автомобили и всякакви други превозни средства, не можем добре да разберем тези думи - когато поискаме, слагаме всичко в багажника и тръгваме, накъдето ни е угодно. Във времето, в което Исус проповядваше, придвижването беше трудно и скъпо. Когато човек тръгваше на път, трябваше добре да прецени какво да вземе. Исус казва на своите ученици, че трябва да вземат най-необходимото, така че ако Исус Христос ги призове, да могат да тръгнат веднага. Задавали ли сте си въпроса: Мога ли да тръгна веднага? Ако Исус Христос ви каже днес: Ти трябва да служиш за Моето дело на другия край на земята! Тогава, готови ли сте да станете и да тръгнете, и да оставите всичко, което имате или притежавате - всяка ваша цел и всеки ваш стремеж, да оставите удобния си живот и да отидете там, където Господ ви е изпратил? Важно е да си зададете този въпрос, поради две причини – едната е, че това е нещо, което се е случвало многократно в човешката история. Бог е избирал хора, кои по-подходящи, кои по неподходящи в човешките очи, и ги е пращал да Му служат в различни краища на света. И ако тези хора са Му били верни и са отивали там, където Бог ги е изпращал, то животът им е бил за Божия прослава и техните истории, историите на Божиите мисионери, се разказват и до днес в църквите. Ако са отказвали, са оставали незабележими в човешката история, вероятно и в Божиите очи. Втората причина е, че готовността да последваме Божия призив показва нашата обвързаност с този свят. Доколко ние сме готови да се откажем от удобствата и притежанията, с които сме се заобиколили, доколко сме готови да следваме Божия глас, а не този на собственото си его. Тези две неща са съществени и важни. Когато погледнем и контекста, в който се намират тези стихове, ще открием, че само няколко стиха преди нашия текст Исус разказва една притча. Става дума за един човек, който се е привързал към земното богатство – има много земи и земите му дават много плод, а мислите на този човек са свързани само с това как да произведе повече, как да има повече, мисли само за земното, мисли само за себе си. Накрая притчата завършва с думите: **“А Бог му каза: Глупако! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде? Така става с този, който събира имот за себе си и не богатеє в Бога.”** Наставленията, които Спасителят дава тук, са много ясни. Бъдете готови, бъдете готови да отидете там, където Бог ви прати, и да вършите Неговата воля. Ангажирайте се не само със себе си, със земното, със светското, а с Божието. Този, който заложи на земното, е наречен от Бога “глупак”. Не трябва да подминаваме и призива на Исус светилниците ни да бъдат запалени. От една страна, този призив може да се свърже с очакването на Бога – запаленият светилник символизира това, но от друга страна, Бог иска и още нещо от нас, иска там, където ни прати, там, където отидем, там където сме, не само да сме готови, но и да бъдем светлина. Това е един от най-важните призови за християнина – да бъде светлина. Ако ние не светим, ако не сме готови за идването на Спасителя, значи ние погрешно сме разбрали Библията и Божията воля. Бог иска да сме готови и да светим. В този свят на тъмнината ние трябва да сме светлината – да вършим Божията воля, но и да светим с Неговата светлина.

3. Как да очакваме Исус Христос? И все пак, как трябва да очакваме Спасителя? Исус ни дава отново ясна картина на това, което трябва да правим: **“и самите вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, когато се върне от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа.”** Отново се говори за очакване. Ние, хората, които следваме Спасителя, трябва да чакаме. Няма никакво съмнение Кого очакваме – очакваме Царя; ние сме слугите, Той е господарят. Няма никакво съмнение в

това Кой е Той. Бог е велик, ние сме слугите Му, Той идва, а ние Го чакаме. Забележете обаче сцената, която Исус ни рисува тук, картината на истинските Исусови ученици – Исус ще дойде всеки момент и Неговите последователи са толкова нетърпеливи, че едва издържат – те искат да Му отворят незабавно, щом похлопа на вратата. Имате ли такова нетърпение за идването на Исус Христос, очаквате ли Го така, искате ли да дойде? Ако не, значи нещо не е наред. Животът на християнина трябва да бъде изпълнен с копнеж за повторното идване на Господа, съзнавайки, че това е най-същественото нещо, което може да му се случи. Затова всеки, който е познал Господа, който е разбрал за това, какво Исус Христос е направил на Голгота за него, очаква своя Бог с нетърпение. Малко по-надолу е записано, че е възможно Господ да не дойде веднага, но верният служител, истинският последовател е готов да чака дълго време: **“И ако дойде на втора стража или на трета стража”**. Дори и да дойде много по-късно от очакваното, верните трябва да чакат. Очаквате ли Бога, готови ли сте да го посрещнете или сте се заплели в ежедневните си грижи и трудности - забравили сте или сте заспали. Ако е така, се събудете и очаквайте Бога. Никак не е случаен и фактът, че Господ идва от сватба – не от погребение. Бог идва от радостно събитие и носи радост. Случило се е нещо хубаво. Исус се връща при нас, хората, при Своите верни, които Го очакват с нетърпение.

4. Божията голяма милост. Какво се случва с тези, които очакват своя Бог? **“Блаженни онези слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи. И ако дойде на втора стража или на трета стража и ги намери така, блаженни са онези слуги.”** Очаква ги блаженство. Блаженството е щастие, но истинско щастие, такова, което продължава вечно - не просто само за няколко часа или няколко дена; тук говорим за щастие, което ще продължи цяла вечност. Такова щастие ни очаква. Нещо повече, когато Господарят дойде, не само ще се зарадваме, но и Сам Той ще ни прислужва на масата. Масата е приготвена и Бог идва, и ще ни даде всичко, от което се нуждаем. Това действие на Бога показва колко голяма е Неговата любов и милост. Бог идва и слугува на нас, слугите. Това е факт, който е неоспорим. Никъде в човешката история не е описан друг такъв Бог. Единствен Исус, единствен нашият Бог е такъв - милостив, дълготърпелив, идва за нас. Верните, тези, които Го очакват, ще бъдат блажени.

5. Исус идва! Пасажът завършва с две предупреждения. Първото се отнася за врага: **“Но това да знаете, че ако домакинът беше знаел в кой час ще дойде крадецът, щеше да бди и не би оставил да му подкопаят къщата.”** Бдете, защото освен господаря, има и враг. Той няма да влезе през вратата, а подло ще подкопае къщата. Той обаче е тук и действа – бдете и се пазете. Второто предупреждение е за идването на Исус Христос: **“Бъдете и вие готови; защото в час, когато не мислите за Него, Човешкият Син ще дойде.”** Исус ще дойде и това е факт, който е неоспорим. Никой не знае кога ще бъде, но е сигурно, че ще дойде. Бдете и очаквайте. Пазете се от врага и очаквайте Господа - тези, които Го дочакат, ще бъдат блажени. Исус Христос предупреждава учениците си за Своето идване. Насърчава ги да имат правилната ориентация и да инвестират в правилните неща, да преследват небесното, а не земното – ако искаме, ще получим небесното – Бог е благоволил да ни го даде. Ние трябва да сме готови, да чакаме своя Бог и да отидем там, където ни прати, за да носим Неговата светлина и да проповядваме благовестието - чрез думите и делата си. Най-накрая, трябва да пазим сърцата си и живота си от врага, който е готов да ги отнеме. Бог идва за нас и е приготвил всичко, от което се нуждаем – за да ни донесе истинско щастие – блаженство, за да сме винаги с Него. Нека да сме Божии. Амин.